

Arrest

nr. 219 633 van 10 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 23 december 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers recente herkomst uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 146 754 van 29 mei 2015.

Zijn volgend verzoek werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 156 979 van 25 november 2015.

Verzoekers tweede volgend verzoek werd wederom niet in overweging genomen door de commissaris-generaal. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan. Verzoekers derde volgend verzoek, waarin verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België wijzigde en beweerde dat hij vele jaren in het buurland Iran verbleef, werd door het CGVS niet in overweging genomen omdat zijn verklaringen niet wisten te overtuigen en omdat hij deze niet staaft aan de hand van enige documenten. Verzoeker ging niet in beroep.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn vierde volgend verzoek verklaart sinds zijn tweede of derde levensjaar als vluchteling in het buurland Iran had gewoond. Tevens wijzigde hij zijn identiteitsgegevens, zou hij in het verleden ook gelogen hebben over zijn geboortedatum, en verklaart hij heden dat hij in werkelijkheid twee broers en twee zussen heeft en niet één broer en één zus zoals in het verleden voorgehouden. Verzoeker zou Iran uiteindelijk verlaten hebben omwille van de moeilijke situatie voor Afghaanse vluchtelingen.

Ter ondersteuning van zijn huidig vierde volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: kopieën van vluchtelingenkaarten van hemzelf en zijn familieleden; een origineel schooldiploma afgeleverd in Iran; tal van schooldocumenten (waaronder puntenlijsten, notities, schoolreglement, een gezondheidsboekje van de school); originele Iraanse medische documenten en twee ziekteverzekeringskaartjes; een kopie van een aankondiging van de Bafia (de Iraanse dienst vreemdelingenzaken); enkele familiefoto's; de taskara van zijn vader en een brief van zijn raadsman. Na het persoonlijk onderhoud legde verzoeker nog een mandaat voor d.d. 29 augustus 2018 waarin hij het UNHCR de toestemming geeft om inlichtingen over hem in te winnen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het volharden in en herhalen van zijn verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker onderneemt geen poging om deze vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. Verzoekers stelling zich te hebben gehouden aan de 'raad' van de smokkelaar is geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich schuldig maakt aan een ongelijke behandeling van gelijke situaties omdat niet gemotiveerd wordt waarom in andere dossiers de uitleg van een kandidaat-vluchteling dat hij/zij misleid werd door de smokkelaars wel aanvaard werd en zelfs uitmondde in een beschermingsstatus, daar waar dit niet het geval is in onderhavig dossier, merkt de Raad op dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elke concreet verzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. Het feit dat de bestreden beslissing en de daarin opgenomen motieven in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak omtrent het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' stelt de Raad vast er in casu geen toepassing wordt gemaakt van dit rechtsbeginsel, hetgeen uit een eenvoudige lezing van de

bestreden beslissing blijkt, zodat verzoekers' betoog hieromtrent feitelijke grondslag mist en aan ernst ontbeert.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd dat de verklaringen van verzoeker en de door hem voorgelegde stukken ter staving van zijn lang verblijf in Iran als Iraans vluchteling in geen geval kunnen overtuigen.

Zo wordt opgemerkt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over zijn taalgebruik. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat hij toch beter Dari spreekt dan Farsi omdat hij een aantal jaren in België verblijft en Afghaanse vrienden heeft. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen vermag echter geen ander licht te werpen op het in de bestreden beslissing opgenomen motief dat van iemand die beweert dat hij van zijn achtste tot zijn negentiende levensjaar onderwijs volgde in Iran, verwacht mag worden dat hij deze taal nog goed beheerst, zelfs na een verblijf van een aantal jaren in Europa.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekers kennis over de vluchtelingenkaarten en de rechten en beperkingen die gelden voor Afghanen in Iran een aantal lacunes vertoont. Verzoeker werpt op dat hij begin 2014 asiel heeft aangevraagd en van hem niet mag verwacht worden om informatie te geven betreffende de plaats waar de nieuwe amayesh kaarten moeten aangevraagd worden, doch overtuigt geenszins daar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt de zogenaamde 'kefalat' centra reeds sinds 2013 de amayesh kaarten uitreikt en verzoeker hiervan weldegelijk op de hoogte had moeten zijn. Naast het feit dat verzoeker niet wist dat zijn familie de nieuwe amayesh kaarten moest aanvragen in de 'kefalat' centra, wist verzoeker evenmin dat de verblijfskaarten voor Afghanen amayesh kaarten worden genoemd, kon hij niet precies aangeven wat het nummer van zijn laatste registratieronde was, stelde hij verkeerdelijk dat Afghanen in Iran geen simkaart kunnen kopen op hun eigen naam, terwijl dit enkel zo is voor de niet-gedocumenteerde Afghanen, en kon hij in het totaal slechts drie namen geven van Afghaanse vrienden in Iran.

Verder wordt omstandig gemotiveerd dat de door verzoeker voorgelegde documenten verzoekers langdurig verblijf in Iran niet vermogen aan te tonen. Verzoeker voert evenwel geen concreet ter weerlegging van deze pertinente vaststellingen. Verzoeker verwijst louter naar het arrest nr. 196 233 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin te lezen valt dat opzoekingen in Amayeshdatabank door UNHCR Teheran niet louter gebeuren op naam doch dat tevens andere persoonsgegevens worden geverifieerd. Verzoeker meent dat dit arrest in zijn geval een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt, doch gaat eraan voorbij dat verzoeker in casu vooreerst helemaal geen document van UNHCR bijbrengt waaruit blijkt dat hij als Afghaans vluchteling in Iran werd geregistreerd, en bovenal dat zijn identiteit te dezen helemaal niet vaststaat. Verzoeker heeft in het kader van zijn vorige vier verzoeken immers steeds verklaard A.F. te heten en geboren te zijn op 14/10/1371 (4 januari 1993) en één broer en één zus te hebben. In het kader van zijn huidige verzoek wijzigt verzoeker plotsklaps bovenstaande verklaringen en beweert hij A.M. te heten en geboren te zijn op 01/01/1373 (21 maart 1994) en twee broers en twee zussen te hebben. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat verzoeker heden de identiteit aanneemt zoals vermeldt op de verblijfskaarten die hij heden voorlegt in een poging alsnog internationale bescherming te bekomen. De machtigingsbrief waarin verzoeker het UNHCR de toelating geeft om informatie in te winnen over hem, is opgesteld op de naam van A.M. waarvan echter niet ontegensprekelijk en op objectieve wijze is aangetoond dat dit daadwerkelijk verzoeker betreft.

De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van het eerste verzoek, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure tot het verlenen van internationale bescherming. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de verzoeker om internationale bescherming die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

Een loutere verwijzing naar het rapport "Treatment van Returnees" vermag verzoekers vrees niet in concreto aan te tonen. Nergens uit zijn verklaringen is gebleken of en wat hij dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen. Verzoeker legt immers ongeloofwaardige verklaringen af over zijn eerdere verblijfplaatsen. De Raad benadrukt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Een onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afgaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven, is te dezen dan ook irrelevant daar geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen over zijn beweerde verblijfplaatsen voor zijn komst naar België noch aan zijn bewering dat hij voor zijn aankomst in België als Afgaanse vluchteling in Iran heeft verbleven.

5. De Raad wijst op de verplichting opgelegd in artikel 57/6/2, §2 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de commissaris-generaal "de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte [brengt] of de terugdrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4". In casu is dit niet gebeurd.

Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 februari 2019, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet gevraagd heeft om gehoord te worden en dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden. Verzoekende partij is niet akkoord met een vernietiging omdat zij samen met een aanvullende nota nieuwe stukken wenst neer te leggen en haar vierde asielaanvraag vanuit dit oogpunt moet onderzocht worden. Verzoekende partij legt kopieën neer van vluchtelingenkaarten als bewijs dat haar familie nog in Iran verblijft, een diploma secundair onderwijs, een schoolbewijs en een studentenkaart.

4.2.1. De Raad stelt vast dat de stukken neergelegd ter terechtzitting niet bij machte zijn om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 14 februari 2019 opgenomen grond omtrent het langdurig verblijf van verzoekende partij in Iran als Afghaans vluchteling, te weerleggen of te ontkrachten.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde kopieën van de verblijfskaarten van zijn familie, wijst de Raad erop dat verzoekende partij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken kopieën heeft neergelegd van de verblijfskaarten van zowel hemzelf als van zijn familie. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de gebrekkige verklaringen die verzoekende partij dienaangaande heeft afgelegd. Zo wordt opgemerkt dat de kennis van verzoekende partij over de vluchtelingenkaarten en de rechten en beperkingen die gelden voor Afghanen in Iran een aantal lacunes vertoont: *“Zo noemt u de kaarten voor Afghanen (waarvan u een aantal kopieën voorlegde) karte mohajerin (vluchtelingenkaart) of gewoon verblijfskaart (CGVS, p. 8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat bovenvermelde kaarten amayesh kaarten worden genoemd. Er kan dan ook verwacht worden dat u dit spontaan zou hebben vermeld temeer omdat er u gevraagd werd of deze kaarten ook gekend zijn onder een andere naam. Verder blijkt uit de informatie van het CGVS dat het amayesh systeem verschillende genummerde registratierondes kent. Gevraagd naar het nummer van uw laatste kaart antwoordde u dat het 8 of 10 of 6 moet geweest zijn (CGVS, p. 8). Dat u dit niet preciezer kunt aangeven is uiterst bevreemdend. Verder beweerde u dat uw familie de nieuwe amayesh kaarten moesten aanvragen in een plaats genaamd 'urduga' (CGVS, p. 9). Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat het de zogenaamde 'kefalat' centra zijn die sinds 2013 de amayesh kaarten uitreiken. Voorts beweerde u nog dat de laatste twee jaar slechts één persoon per Afghaanse familie een ziekteverzekering kon krijgen (CGVS, p. 14 en 15). Dit houdt echter geen steek en iets dergelijks blijkt nergens uit de beschikbare informatie. U stelde ook dat het voor Afghanen in Iran niet mogelijk is om een sim-kaart te kopen op hun eigen naam. Zo zou u in Afghanistan beschikt hebben over een sim-kaart gekocht op naam van een Iraniër (CGVS, p. 9). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat het de niet-gedocumenteerde Afghanen zijn die geen sim-kaart kunnen kopen; zowel u als de rest van de familie beschikten, volgens u, wel degelijk over verblijfskaarten. Van iemand die nagenoeg zijn volledige leven in Iran heeft doorgebracht als vluchteling kan verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van zaken als bovenstaande.”*

De Raad ziet niet in op welke wijze het bijbrengen van de verblijfskaarten van haar familie die zij eerder reeds heeft neergelegd, m.u.v. die van F.A., een ander licht vermog op te werpen op bovenstaande vaststellingen. Bovendien betreffen het ook hier terug loutere kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde diploma, de puntenlijst en de studentenkaart, stelt de Raad vast dat deze zijn opgesteld op naam van M.A. en waarvan het diploma en de studentenkaart het jaar 1994 opgeven als geboortedatum, terwijl verzoekende partij in het kader van haar vorige vier verzoeken steeds verklaard heeft A.F. te heten en geboren te zijn op 14/10/1371 (4 januari 1993). De Raad acht het niet ernstig dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek plotsklaps beweert A.M. te heten en geboren te zijn op 01/01/1373 (21 maart 1994) en twee broers en twee zussen te hebben in plaats van één broer en één zus. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat verzoekende partij heden de identiteit aanneemt zoals vermeldt op de documenten die hij heden voorlegt in een poging alsnog internationale bescherming te bekomen. De Raad hecht dan ook niet de minste bewijswaarde aan het ter terechtzitting neergelegde diploma, de puntenlijst en de studentenkaart daar niet ontegensprekelijk en op objectieve wijze is aangetoond dat dit daadwerkelijk verzoekende partij betreft. Ook overige documenten die verzoekende partij bij de DVS en het CGVS heeft bijgebracht, ontberen overigens blijkens de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen elke bewijswaarde. Zo wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Over de vele schooldocumenten (waaronder puntenlijsten, notities, schoolreglement, een gezondheidsboekje van de school) werd u gevraagd waarom u al deze documenten gedurende jaren had bijgehouden. U repliceerde dat deze een speciale waarde hadden voor u. Gevraagd waarom deze documenten voor u zo waardevol waren wist u enkel te zeggen dat u naar hier kwam en uzelf nu kunt bewijzen, hetgeen nogal bedenkelijk overkomt (CGVS, p. 14). Bovendien stemt de inhoud van het door u voorgelede originele schooldiploma met foto niet overeen met uw verklaringen terzake. Zo verklaarde u dat u de eerste twee jaar van uw schoolloopbaan doorbracht in een Afghaanse school genaamd Ibn Sina. Daarna ging u steeds naar een reguliere Iraanse school (CGVS, p. 10). U verklaarde niet te beschikken over enige documenten van de Afghaanse school (CGVS, p. 14). Uw diploma is echter uitgereikt door de delegatie van het Afghaans Ministerie van Onderwijs in Teheran. De naam van deze school, zoals vermeld op het diploma, is Amiralmomenin, en niet Ibn Sina. Bevreemdend is ook dat op het diploma steeds de namen van de Afghaanse maanden worden gebruikt en niet van de Iraanse, terwijl de lessen worden gegeven in*

Teheran. Er kan dan ook geen enkele bewijskracht worden toegekend aan uw schooldiploma. Bovendien blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc. Hetzelfde geldt ook voor de door u voorgelegde Iraanse medische documenten en de twee kartonnen ziekteverzekeringskaartjes. De door u voorgelegde foto's dateren allemaal van lang geleden. Dat u daadwerkelijk afgebeeld wordt op deze foto's kan niet met zekerheid worden vastgesteld. Hoe dan ook kan hieruit niet afgeleid worden dat u van uw tweede tot derde levensjaar tot aan uw vertrek naar België als Afghaans vluchteling in Iran hebt gewoond. Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud in voorafgaand onderzoek trouwens gevraagd om recenter beeldmateriaal voor te leggen (CGVS, p. 14). U heeft dit tot op heden echter niet gedaan. De kopie van een aankondiging van de Bafia heeft geen betrekking op u persoonlijk. Uw naam staat er ook niet op vermeld. De taskara van uw vader is erg beschadigd en moeilijk leesbaar. Bovendien blijkt uit bovenvermelde informatie van het CGVS tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. Hoe dan ook geeft deze taskara geen enkele indicatie van uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar België. Wat betreft de door u voorgelegde machtigingsbrief waarin u het UNHCR de toelating geeft om informatie over u in te winnen, dient opgemerkt dat deze is opgesteld op naam van M.A.(...) (met vermelding van uw alias in België) en 01/01/1373 (21 maart 1994) als geboortedatum, terwijl u tijdens uw vier eerdere verzoeken verklaarde F.(...) te heten, nooit een andere naam te hebben gebruikt behalve Y.M.(...) in Griekenland en op 14/10/1371 (4 januari 1993) geboren te zijn (CGVS, p. 2 t/m 4; Verklaring DVZ eerste verzoek, vragen 3 en 4, p. 4 en CGVS eerste verzoek 13 mei 2014, p. 3 en 4). Bevreemdend is ook dat deze machtiging gedateerd is op 29.08.2018 terwijl uw advocaat, meester Sakhi Mir-Baz, in zijn schrijven dd. 8 augustus 2018 reeds verklaarde dat u deze machtiging wenste voor te leggen (brief advocaat, p. 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud in voorafgaand onderzoek dd. 23 augustus 2018 verklaarde u tevens dat uw advocaat de aanvraag bij het UNHCR voor u gedaan heeft en dat u papieren ondertekende (CGVS, p. 17 en 18)."

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die voorgaande pertinente vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

4.2.2. Dient evenwel gewezen te worden op de verplichting opgelegd in artikel 57/6/2, §2 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de commissaris-generaal "de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte [brengt] of de teruggedrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4". In casu is dit niet gebeurd.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 oktober 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS